

[Albrechtsen]

dagsordensforslag, som er fremsat af bl.a. socialdemokratiet for lidt siden, bygger på det princip, som jeg her har opstillet, at det akutte fødevarebehov ganske enkelt skal dækkes, uanset om Danmarks bidrag så bliver 200 eller 300 mill. kr. ekstra, penge, der selvfølgelig ikke skal tages af Danidas almindelige budget, eller der med denne dagsorden stort set er tale om en tom gestus, der sammen med smukke ord og ganske få penge skal dække over manglende realiteter. Det bliver vi nødt til at få uddybet, for jeg synes, offentligheden har krav på at få at vide, hvad det præcise og konkrete resultat af denne dagsorden er.

Et andet spørgsmål, som rejser sig i forbindelse med den nævnte dagsorden, er, om der nu skal udarbejdes klare retningslinjer for den kommende tids fødevarebistand, om der i denne dagsorden kan lægges det samme som i SFs og VS' forslag til dagsorden, nemlig at der nu hurtigt skal udarbejdes en samlet plan, der skaber den nødvendige sammenhæng mellem katastrofehjælpen og så en mere langsigtet politik, der så hurtigt som muligt øger landenes egen landbrugsproduktion.

De formuleringer, som ligger i dagsordensforslaget fra bl.a. fru Helle Degn, antyder jo, at det skal foregå på samme måde som hidtil efter de gældende principper for dansk ulandsbistand, men de går faktisk i vid udstrækning i en helt anden retning og er næsten i modstrid med det formål, som opstilles.

Vi må have afklaret, om det, der står i dagsordensforslaget, betyder, at hjælpen skal koordineres med programmerne for genopbygning af transportsystemet, andre infrastrukturproblemer, genbosættelsesprojekterne, sikringen af vandforsyningen, etablering af et sundhedsvæsen, skolevæsen osv., og de langsigtede landbrugsprojekter, projekterne til standsning af ørkendannelsen osv., og om disse ting skal sammenkædes i en gennemskuelig, klar og hurtigt fremstillet plan.

Jeg vil i den forbindelse nævne, at af disse andre ting, altså ud over den akutte bistand, vil f.eks. bare bekæmpelsen af ørkendannelsen koste de vestlige lande måske omkring 25 mia danske kr. om året i en lang årrække. Hvilket bud er der på det problem? Hvad ligger der konkret i dagsordenen om et bidrag til bekæmpelsen af ørkendannelsen?

Det er, må jeg sige, ikke engang et problem alene for Afrika, for hvis skovene forsvinder her i verden, eller hvis de indskrænkes yderligere katastrofalt meget, er det ikke alene et sultproblem, men så er det et globalt miljøproblem. Det er det måske også værd at gøre sig klart.

Jeg vil godt vende tilbage til spørgsmålet om Vestens og især Europas og EFs ansvar. Det er vigtigt at understrege, at problemerne med den faldende landbrugsproduktion pr. indbygger ikke bare skyldes uheldige klimatiske forhold, altså den frygtelige tørkesituation. Som det også understreges af FNs generalsekretær i et notat til generalforsamlingen, er problemerne langt mere omfattende. Jeg synes, det er nødvendigt her kort at beskrive, hvad der efter min opfattelse er den virkelige baggrund for disse problemer.

Afrika syd for Sahara befinder sig i en spiral af fattigdom, sult og gæld, og disse faktorer forstærker hinanden i en ond cirkel, der ikke alene har standset al udvikling i de fleste stater, men som i rivende tempo fører frem mod et generelt økonomisk sammenbrud i Afrika. Ifølge bladet *New African*, november 1984, der bygger sine oplysninger på en rapport fra Verdensbanken, gik nationalindkomsten i landene syd for Sahara i årene fra 1981 til 1983 tilbage med op mod 4 pct. om året, altså ca. 12 pct. økonomisk tilbagegang på bare 3 år – uden udsigt til, at det vender. I 1995 vil dette medføre, at op mod 80 pct. af Afrikas befolkning lever væsentligt under fattigdomsgrænsen.

Baggrunden for denne tilbagegang er, at verdenskrisen og især de vestlige staters politik har ramt Afrika uhyre hårdt. De afrikanske landes eksportvarer, især råvarer og visse typer fødevarer, er blevet ramt af enorme prisfald, samtidig med at disse landes import af f.eks. olie er blevet meget dyrere, og på den baggrund er landene blevet tvunget ind i en øget gældssætning, en gældsbyrde, der nu truer med at kvæle økonomien.

Løsningen af dette gældsproblem er faktisk en forudsætning for at bringe Afrikas økonomi så tåleligt på fode, at sultproblemerne langsigtet vil kunne løses, og det er i enhver henseende de vestlige lande, herunder Danmark, der bestemmer, om dette gældsproblem skal løses, ligesom det også er de vestlige lande, der bestemmer, om de afri-